

ЯК НЕ ПРОГРАТИ ПЕРЕМОГУ

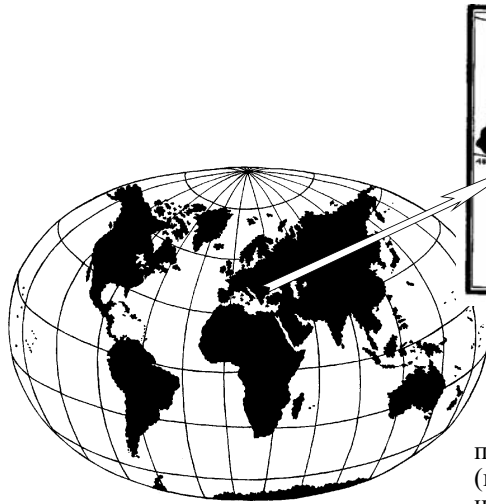
У Держдепартаменті США кадри зі стратою полоненого бійця ЗСУ, який був без зброї і перебував під захистом Женевських конвенцій, назвали черговим доказом варварства і звірства росіян у війні проти України.

«Росіяни – це монголи... від Чингізхана до Сталіна вони не змінилися». Саме так, по-військовому прямолинійно, висловився Джордж Паттон, чотиризірковий американський генерал, командувач 3-ої армії США, про недавніх союзників. Невдовзі по закінченні Другої світової війни він у листі до своєї дружини написав: **«Складність в розумінні росіян полягає в тому, що ми не усвідомлюємо факту їх приналежності не до Європи, а до Азії, а тому вони мислять в інший спосіб. Ми не здатні розуміти росіян, як не можемо зрозуміти китайців чи японців, і, маючи багатий досвід спілкування із ними, маю зауважити, що в мене немає особливого бажання розуміти їх, якщо не враховувати розуміння кількості свинцю і заліза, що знадобиться для їх знищення. На додачу до інших азійських рис їх характеру, росіяни не поважають людське життя – вони сучі діти, варвари і хронічні алкоголіки...».**

Застреження американського генерала світ проігнорував. І через сім десятиліть після закінчення Другої світової війни багато хто на Заході все ще перебуває у полоні хибних уявлень про Росію, незважаючи на численні задокументовані матеріали про вчинені москвитами страхотливі звірства проти українців під час триваючої вже десятирічної війни, яка після нової фази, котра почалася 24 лютого 2022 року, прибрала вже відверто геноцидних форм.

«На одній з ділянок фронту ЗСУ відбили у російських окупантів позицію. Там на них чекала шокуюча знахідка – полонений український військовий, доведений окупантами до крайнього ступеня виснаження. 27-річного хлопця катували голодом та спрагою. Я такою ще не бачив. Хіба що в советській кінохроніці про звільнення Освенцима. Крайній ступінь виснаження. Просто живий скелет... У чому сенс? Це якийсь дикий експеримент? Просто груповий садизм? Розумом Росію не зрозуміти» (Сергій Гармаш, український журналіст).

Незважаючи на те, що людожерську політику Путіна сьогодні підтримує

більшість гомо советікусів РФ, Захід продовжує розмірковувати про «поганих» і «хороших» росіян. Мовляв, не все так однозначно...

На початку березня в інтернет-мережі появилось відео, на якому один із чотирьох озброєних автоматами невідомців у військовій формі змінивши голосом заявляє: «Ми, борці проти путінського режиму. Ми продовжуємо діяти у Курській області». Він рекомендує місцевим жителям упродовж найближчих двох тижнів не виходити на роботу для будівництва військових укріплень. Пораду завершує заклик: «Приєднуйтеся до нас – будемо разом боротися за свободу Росії».

За свободу якої Росії боротися? Ось з цього місця хотілось би докладніше почути, за яку саме Росію намірились воятувати ці партизани. Якщо за Росію без Путіна, але Росію імперську, то це наші вороги. «Хорошие рускіе» тридцять років виступають проти Путіна, але не проти імперії.

Майже 80 відсотків жителів Росії підтримують війну проти України, а більшість вважає її успішною – згідно опитування незалежного «Левада-центру» наприкінці лютого 2023 року 77 відсотків підтримують «дії російських збройних сил в Україні» (рік тому – 68), не підтримують – 17 відсотків (рік тому – 23).

У разі укладання мирної угоди між Росією та Україною респонденти вважають неприпустимими умовами відмову від окупації Запорізької та Херсонської областей (як неприпустиме сприймають 67 відсотків), Луганської та Донецької областей (71). На думку опитаних неприпустимим також є вступ України до НАТО (76).

Виникає закономірне питання: які принципи сповідує більшість громадян РФ? Відповідь однозначна – імперські. Це вже рівень генетики, біології. Тому змінити психоматрицю москвитів-імперців (гомо советікусів) курські партизани не зможуть. Її («матрицю») треба «перешивати».

Історія це підтверджує. Повертаючись із Сахаліну, Антон Павлович Чехов потрапив до Гонконгу. Подивився на життя «жахливої» британської колонії й у листі до свого друга Погодіна з сумом констатував: британці у своїх колоніях будують залізниці, а росіяни – тюрми та остроги. Ленін & Сталін з К° своїми діями і вчинками підтвердили слухність висновку письменника.

Давня методологічна помилка європейців (а надто українців) у відносинах з москвитами полягала/полягає в тому, що у спілкуючись з представниками цього переважно азійського в своїй основі етносу їх (москвитів) вважали/вважають людьми. Ця концепція докорінно хибна. З нею українці чотири століття жили. За цю помилкову оцінку Україні нині доводиться розплачуватися десятками тисяч життів своїх найкращих синів і дочок.

Та чи всі українці позбулися ілюзій, з ким мають справу у цій геноцидній війні? Чи всі зрозуміли, що за «поребріком» ворог? Чи всі українці усвідомили, що відбувається боротьба за життя і свободу?

Пригадалась давня, дуже влучна саркастична сентенція від Романа Купчинського: «У нас є три види шкідників: перші – люди без почуття честі, другі – без почуття обов'язку, треті – без почуття дійсності. Перших боються, других толерують, третіх дуже часто слухають»...

Либонь, зважаючи на колаборантів в Україні, речник кремлівського диктатора пробує м'яко стелити: **«Незважаючи на всі пропагандистські потоки, наповнені ненавистю до Росії, незважаючи на все пропагандистське**

обдурювання українського населення, все одно в країні залишаються струмки тверезого мислення та підходів до майбутнього наших двосторонніх відносин. А вони неминучі, тому що ми сусіди, це очевидно, ми про це і раніше говорили».

До цих брутальних, лицемірних заяв Пескова, схоже, дослухаються, а дехто навіть ведеться на них. «Я слухав одного діяча з Львівської області, який говорив, що потрібні переговори, потрібно сідати і домовлятися. Майте на увазі, що таких стає все більше і більше, і більше. Це дуже небезпечна тенденція, коли люди навіть із Західної України починають про такі речі говорити», – нещодавно заявив секретар РНБОУ Олексій Данилов у програмі «Говорить Великий Львів».

Вкрай важливо усвідомити, що перемога України – це не просто перемога над агресором у геноцидній війні проти українського народу, а побудова (не відновлення) нового світового порядку. Чи готовий Захід підтримати перемогу України? Невеличкий екскурс в історію: мирний договір за підсумками Другої світової війни між Російською Федерацією (правонаступницею ССРСР) і Японією так і не підписано. У 1945 році між Советським Союзом і країною Сонця, що сходиться, були припинені лише військові дії.

Чи розуміють українці, що буде з Росією після її поразки? Чи знають українці, як розпорядитися майбутньою перемогою? Власне цій проблемі до певної міри була присвячена розмова зі «спеціальним гостем» російської редакції Радіо Свобода Сергієм Дацюком, «українським філософом і публіцистом», як зазначено на сайті РС від 26 лютого. Однак його міркування навряд чи внесли ясність і чіткість у по-

рушену тему – **«Мы можем выиграть войну, но проиграть победу».**

Ведучий програми «Археологія» Сергей Медведев ставив респондентові питання, які, на його думку, цікаві російській аудиторії РС.

Сергей Медведев: «Чи можете ви сказати, що зростає національна самосвідомість України, дедалі більше людей усвідомлюють себе українцями? Чи ця війна, напад Росії, Путін за фактом формують українську політичну націю?»

Сергій Дацюк: «Це непросте питання. Воно навіть не в тому, чи справді зараз підвищилася національна самосвідомість, хоча так, вона, безумовно, підвищилася. Але наскільки це є довготривалий тренд (національна свідомість – це «довготривалий тренд»? – О. Р.)? Поки йде війна, звичайно ж, гоніння на російську мову, скасування російської культури, заборона багатьох російських проявів, насамперед – інформації, інформаційних кампаній, постановка питання, що немає хороших росіян тощо – це, безумовно, буде. Питання: це буде так і далі, і після війни, чи це тимчасове явище, і воно закінчиться, коли закінчиться війна? Це залежить не від того навіть, як програє Росія, не від того, які відносини з Росією ми побудуємо. А вони все одно будуть, неважливо, ворожі, ізоляція – це все одно відносини, і це скоріше залежить від того, як ми бачимо сенс нашого спільного існування та нашу перспективу».

Логіка кудись заподілася: «Гоніння на російську мову» (?), «скасування російської культури» (?), «заборона багатьох російських проявів» (?), «постановка питання, що немає хороших росіян тощо» (?). Це занадто по-філософськи. Як на мене.

Такі пропагандистські кліше дуже нагадують імперські уявлення та нарративи, які поширюють кремлівські пропагандисти. Московія довго вичікувала на зручний момент для нападу на Україну і з цією метою наполегливо готувала інформаційне, політичне, культурне, мовне, диверсійне проникнення в суверенну державу.

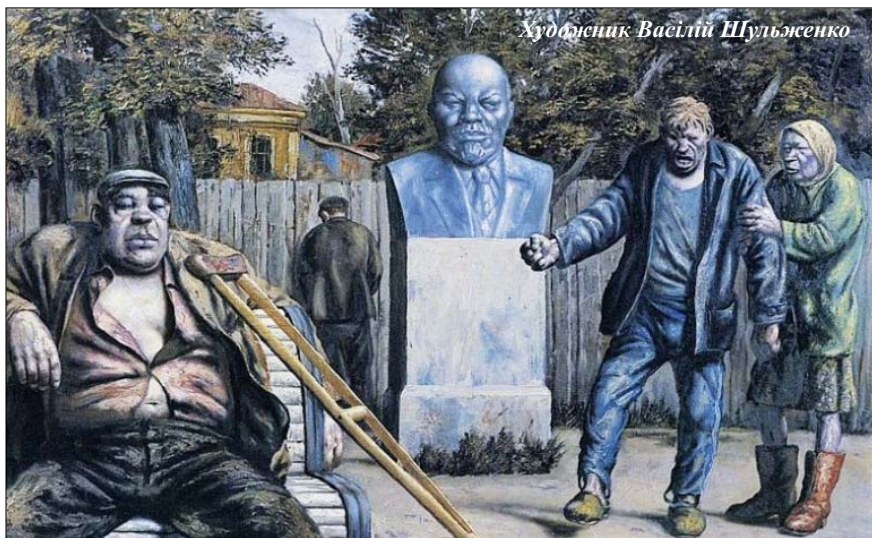
Релікти колоніальної доби ще не знищені. І наслідки пожинаємо. Згідно нещодавнього опитування, проведеного Київським міжнародним інститутом соціології щодо доцільності викладання російської мови у школах України, **42 відсотка наших співвітчизників висловилися «за».**

«Скільки ще обстрілів, жертв та руйнувань потрібно, щоб відмовитися від російської мови?.. Для України це питання не філології, а національної безпеки» (Сергій Борщевський, письменник, дипломат).

Відомий журналіст Дмитро Гордон, який у своїх програмах на YouTube переваж спілкується російською, пояснює, що саме завдяки цій мові він зможе достукатися до росіян, які вміють думати. Звучить надто оптимістично. Бо перетворити людиноподібних істот з-за «поребріка» на високоморальних, чесних, справедливих, розумних людей, Номо sapiens, справа безнадійна. Тут скоріше про лепрозорії можна вести мову. «Я не вірю в те, що це можна зробити для переважної більшості росіян, але я вірю в те, що це можна зробити з москвичами, з пітерцями... Тому що всі революції робляться в столицях». Помовчимо. Донині на планеті відлунює, дається взнаки пріснопам'ятний заколот у Петрограді, вчинений російськими більшовиками у жовтні 1917-го. Було б раціональніше, якби Дмитро Гордон приділив увагу утвердженню українського патріотизму, української ідентичності. Але сумнівно, що найближчим часом в його програмах буде порушена ця тема...

Навіть у філософському потрактуванні незрозуміло, що мало б означати дивне формулювання від Сергія Дацюка: **«сенс нашого спільного існування».** Мову можна і треба вести тільки про перспективу майбутнього російсько-українського співіснування – від стану перманентної ворожнечі до стану тотального відмежування-ізоляції. Саме так. Не інакше.

Про який **«сенс нашого спільного існування»** може йти мова? **«Людство має вибловати з себе Росію – щоб не загинути від отруєння злом»** (Оксана Забужко). Після тих злочинів, які скоїли і продовжують скоювати зажди з-за «поребріка», проблема національної самосвідомості («довготри-

Художник Василь Шулжженко

ПОМИЛКА НЕ В ТОМУ, ЩО МИ ЇХ

ВВАЖАЛИ БРАТАМИ,

ПОМИЛКА В ТОМУ, ЩО МИ ЇХ

ВВАЖАЛИ

ЛЮДЬМИ!

валості тренду» – у потрактуванні Сергія Дацюка), тема російської культури, російської мови в українців (і не лише в них) однозначно має викликати закономірну ідіосинкразію – огиду, відторгнення. Саме такою має бути фізіологічна реакція на будь-які вияви «русского міра», його носіїв та адептів. Один із яскравих прикладів ідіосинкразії: «Про ненависть до росіян ніхто й не говорив. Почуття, яке відчували всі чеченці від малюга до великого, було сильнішим за ненависть. Це була не ненависть, а невизнання цих російських собак людьми і така огида, бридкість і здивування перед безглуздою жорстокістю цих істот, що бажання винищення їх, як бажання винищення щурів, отруйних павуків і вовків, було таким самим природним почуттям, як почуття самозбереження» (Лев Толстой. «Хаджи-Мурат»). Упродовж багатьох десятиліть після розгрому третього райху серед євреїв спостерігалась підвищена негативна реактивність і чутливість до представників німецької нації, які породили антигуманний гітлерівський нацизм. Сьогодні ми змушені говорити про рашизм, про геноцид стосовно українців, який проводить путінський режим.

Під впливом західних теоретиків і політиків лівого спрямування в українському публічному просторі до поняття «українська національна ідентичність» упродовж тривалого часу ставлення було значною мірою негативне через асоціації з націоналізмом. Нинішня російсько-українська війна підтвердила, що без виразної національної ідентичності не буде ні демократичної держави, ні громадянського суспільства, здатного гарантувати верховенство права.

С. Дацюк мислить інакше: «Є ще одна важлива обставина – це взагалі майбутнє нації як такої. Я давно живу з думкою, що нація майбутнього не має, і не тільки української: немає майбутнього російська нація, британська, американська, німецька, французька – в жодній нації немає майбутнього».

Видатний англійський політик, прем'єр-міністр Великобританії, етнічний єврей Бенджамін Дізраелі на томість наголошував, що «національне питання – ключ до всіх загадок світової історії. Національна належність – єдина істина». Суголосний погляд на національне питання помічаємо у видатного українського історика Ярослава Дашкевича: «Основна активна державотворча сила в історії – націоналізм. Як би не маскували цю силу, як би її не переназивали, як би її

не соромилися, як би не вказували на інших – ось вони, націоналісти, насправді націоналізм був тією силою, що творила імперії, національні держави – і мобілізувала нації на захист своїх держав, навіть, а може, якраз саме тоді, коли вони були побудовані на загарбаних та поневолені інших народів. Особливо гідко і моторошно виглядає сценарій, при якому верховоди національних та імперських держав, що тримаються на цьому вершні, якраз завдяки націоналізмові, який утворив і є підставою захисту власної держави, зневажають і ображають як націоналістичні ті угруповання, з якими їм, при певних політичних комбінаціях, не по дорозі». Ця непромінальна думка історика, висловлена чверть століття тому, нині, в час жорстокої російсько-української війни, звучить особливо актуально: «Сьогодні в Україні відбувається боротьба російського націоналізму та його колаборантів за Україну. Ставкою у боротьбі є життя української нації і справжня незалежність України».

Респондент демонструє якийсь потік свідомості. «Навіть якщо ситуація піде за вкрай поганим варіантом для Росії, тобто руйнування, громадянська війна... А я традиційно додаю ядерні удари Росії територією Росії: до цього може дійти, цей сценарій не треба скидати з рахунків. Для України це не вигідно. Жодної зловтіхи у нас від цього не буде, бо, по-перше, росіяни побіжать до нас (якось химерна логічна конструкція. – О. Р.). По-друге, нікуди не поділася загроза Закавказзя чи Кавказу загалом (про що йдеться? про яку загрозу мовиться і проти кого вона спрямована? – О. Р.), нікуди не поділася китайська загроза. У цьому сенсі ми розглядаємо варіант, коли ми прийматимемо, звернимо увагу: не завойовувати, а приймати пропозицію півдня Росії або про включення до складу України, або встановлення більш тісних контактів (? – О. Р.). Тому що ми опинимося перед неминучістю створити величезний простір (як це – «створити величезний простір»? що за «простір»? – О. Р.), дружній щодо України. Це можна робити, тільки якщо ми можемо увійти в іншу культуру (новітній «русскій мір»? – О. Р.), побудувати з нею договірні відносини, спробувати побудувати договірні відносини з народами Кавказу. Тільки це може убезпечити Україну як таку. Тому є геополітичний проєкт, який позначає толерантне ставлення до територій, прилеглих до України» (? – О. Р.).

Логіку українського філософа і публіциста збагнути складно. Натомість зрозуміліші думки російського філософа Федора Степуна, висловлені ним у 1923 році: «Чотириста років підрад, з самого визволення від татарського ярма, російський народ жив, кажучи децю парадоксально, нездійсненою мрією включення горизонту, що охоплює російську рівнину, до складу держави російської. Від царювання до царювання все ширше й ширше розливалася Росія на північ, на схід, на південь і, нарешті, на захід, шукаючи і не знаходячи природних перешкод своєму запаморочливому швидкому зростанню. За чотириста років територія Росії збільшилася у 36 разів. Факт цей, що лежить в основі російської історії, докорінним чином визначив не тільки стиль російського земельного господарювання, а й у певному сенсі і стиль усього російського діяння і творчості... Читаючи будь-яку російську історію, дістаєш враження, що російський народ не стільки завойовував землі, скільки без бою забирав її у полон. Ця військово полонена земля і працювала на російський народ, працювала без того, щоб він сам на ній по-справжньому працював... Так сторіччями створювався в Росії стиль малокультурного, варварського господарювання, психологія безлюбного ставлення до улюбленої землі... У специфічній російській релігійній філософії є та сама неохайність, що і в російському земельному господарюванні».

Все це бачимо і в сучасній Московії – життя на авось. Йдеться про «ставлення до життя як до непередбачуваного і переконання, що найкраще, що можна зробити – це розраховувати на удачу» (Вікіпедія). 22 лютого минулого року рашисти, либонь, теж розраховували «на авось»...

Сергей Медведев поцікавився: «Чи поділять вашу космополітичну утопію решта українців? Адже зараз відбувається цілком виправдана субліма-

ція ненависті в ситуації бомбардування міст, того, що нещодавно сталося в Дніпрі. Як можна «продати» вашу ідею українцям?»

С. Дацюк пояснює, що «війна, яку розпочала Росія проти України, теж була таким сценарієм, її теж ніхто не хотів, і в Росії не хотіли, за великим рахунком (Звідки це відомо Дацюку, що війни «теж ніхто не хотів»? Від Баканова? Від Буданова? Від Зеленського? Чи від якихось таємничих кремлівських інсайдерів? – О. Р.)». І далі: «Сценарій (сценарій чого? – О. Р.) формулюється з погляду України стосовно Росії десь у десяти словах: поразка, приниження, визнання провини, покаяння, спокута провини, репарації, компенсації, розпад Росії та управління простором, що зазнав розпаду. Чи бажаний він для України? Ні. Нам краще мати справу з цілісною

Росією, яка пережила оновлення, виплатила репарації, вибачилася, живе у тренді – намагатися налагоджувати стосунки протягом найближчих десяти років. Ось з такою Росією нам дешевше, краще, перспективніше мати справу».

Без коментарів. Попіл легендарного «Да Вінчі», замордованих у Бучі, Ірпені, Бородянці, Маріуполі завжди стукатиме в серця українців, закликаючи до помсти. Тож прийнятніше інше формулювання проблеми: **чи взагалі треба мати справу з Росією-Москвією?**

1994 року в розмові зі мною Лариса Скорик згадувала: «Я тричі була на переговорах із росіянами щодо Чорноморського флоту. І за третім разом записялася собі: більше на жодні урядові переговори з ними немає ніякого сенсу їхати. Вони розмовляють тіль-

ки з позиції сили, абсолютно ігноруючи міжнародне право, будь-які закони, усе, на чому стоїть цивілізований світ. Єдине, чого бояться, – це щоб їх хтось не обдурих. Що їм забракне спритності розгадати чийсь хід. Вони постійно демонструють боярський менталітет: «Вот ми так, а ви как себе хатіте». Наш юрист-міжнародник Буткевич виходив на терасу будинку в Одесі, де проводили нічні переговори з не зовсім тверезими представниками делегації Росії, ханався за голову і казав: «Ні, цього не може бути! Що вони говорять?» А говорили вони, наприклад, таку нісенітницю, що СНД є суб'єктом міжнародного права. **Логіки росіяни не сприймають. Відверті, цивілізовані розмови не проходять.** Особливо, коли посланці «Белокаменной» розмовляють зі своїми вчорашніми васалами».

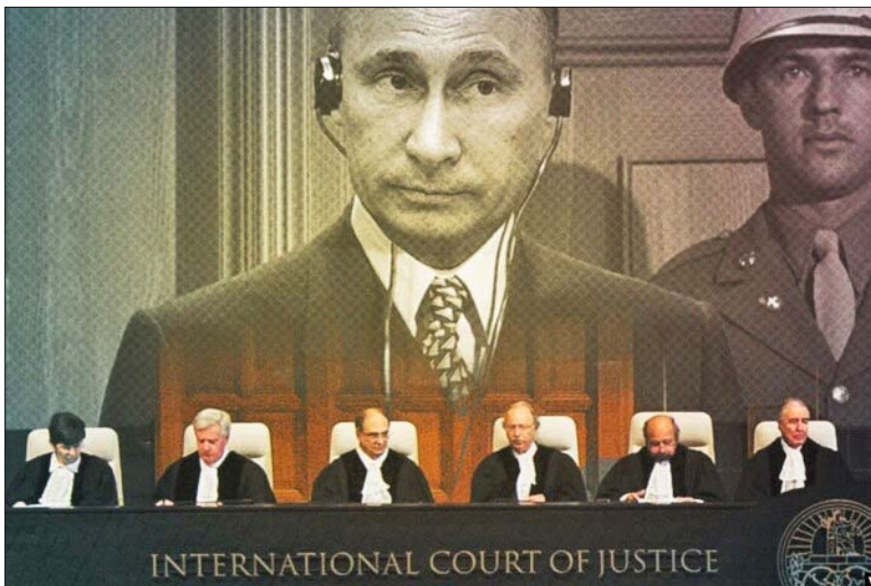
Щось подібне згадує Володимир Огризко: «Мені довелося вести переговори з Російською Федерацією з питання Чорноморського флоту. Легше було б домовитися з марсіанами, при тому – з будь-якого питання. Тому що з Росією можна домовитися тільки в одному випадку – коли їм силою нав'язують свою позицію».

Сергей Медведев не приховує здивування: «Росія, ви вважаєте, здатна таким чином змінитися? Чи це ще буде Росією – не імперською, не московською Росією вашого космополітичного світу?».

Сергей Дацюк: «Безперечно. Або вона зробить це сама, або зробить це вимушено на якійсь частині своєї території. Варіант, що вона зробить це сама, вже не проходить, тому що **єдиною причиною війни є відмова у Росії від мислення**».

Зупинімося. Поміркуймо над фразою: «Єдиною причиною війни є відмова у Росії від мислення»... Насправді до російсько-української війни призвів цілий ряд причин. Але наразі не про них мова. Однак С. Дацюк має рацію, стверджуючи, що в Росії існує відмова од мислення. Це аксіома. Про те, що москвитам притаманне дологічне мислення відомо давно. Знаменитий фізіолог Іван Павлов на початку ХХ століття помітив, що розум москвитина уникає прискіпливо аналізувати реальний світ, натомість віддає перевагу словам: «Взагалі я повинен висловити свій сумний погляд на російську людину. Російська людина має таку слабку мозкову систему, що вона не здатна сприймати дійсність як таку. Для неї існують лише слова. Її «умовні» рефлекси координовані не з дійсністю, а зі словами».

До речі, викладання логіки в на-

вчальних установах Російській імперії почалося щойно 1866 року, коли міністром освіти став граф Д. Толстой. Гімназисти і студенти до 1917 року опанували знаменитий підручник з логіки Георгія Челпанова, який большевики викинули зі шкільної програми...

Класичний приклад дологічного мислення: «Враг хітьор і каварен, в ньом зверіная злоба, сматрі в оба». Або: «Єслі партія прикажет, ми памятник Леніну на Манхеттенє поставім». Такі гасла бовваніли при вході у військову частину, в якій мені довелося служити півстоліття тому в ЗабВО. В СССР завжди популярною була російсько-совецька класика: «Сіла есть – ума не нада», «Ти начальник – я дурак, я начальник – ти дурак» тощо. Творився «саветській челавек», такий собі совок-космополіт без «апредельноного места жительства» – «мой адрес ні дом і не уліца, мой адрес саветкій саюз»...

Сергей Медведєв: «Цікаво, як ви в Україні, сидючи під обстрілами без світла, малюєте можливе космополітичне майбутнє для людства». **Сергій Дацюк:** «У нас немає виходу. Проблема в тому, що ми можемо виграти війну, але програти перемогу, як це сталося з Советським Союзом. Він думав, що переміг у війні, але програв мир. <...> **Усі найбільші здобутки Советського Союзу – це 1955–65 роки,** так звана відлига. То була максимальна свобода, дозволялося навіть критикувати комуністичні ідеї. Ці десять років дали **неймовірний зріз** (що за «неймовірний зріз»? – О. Р.). Саме тоді, коли відбувався відхід кондового комунізму-соціалізму, були досягнення Советського Союзу». Звідки Сергію Аркадійовичу Дацюку, який народився 1965 року в Донецьку, відомо про досягнення СССР у зазначений період? Про політ Гагаріна в космос у квітні 1961-го можна з книжок довідатись. Про інші приклади видатних советських досягнень мені невідомо. Можливо, пропустив. Але в цьому контексті важливіше інше.

Бо саме на початок 1960-х років у Советському Союзі почалися перебої з хлібом, з товарами першої необхідності. Я це добре пам'ятаю. Довелося заповувати хліб за кордоном. А ще був «новочеркаський розстріл» – у червні 1962 року в Новочеркаську Ростовської області була розстріляна демонстрація робітників, що протестували проти підвищення цін. Про злочин советської влади комуністичне керівництво замовчувало. А коли генерал-лейтенант Матвей Шапошніков, який відмовився виконати наказ про розгін демонстрантів танками, в 1966 році вирішив прохилити завісу

над трагічними подіями, то управління КГБ по Ростовській області порушило проти нього кримінальну справу, звинувативши в «антисоветській пропаганді».

Історичну «матчась» треба вивчати. Так, С. Дацюк стверджує, що «**дозволялося навіть критикувати комуністичні ідеї**». Критикувати «комуністичні ідеї» в СССР? У Советському Союзі толерували дисидентський рух? Питання риторичне. Бо можна згадати долю Українського національного фронту (1964–67), Української робітничо-селянської спілки (1960–61) тощо. У травні 1961 року Львівський обласний суд засудив Лева Лук'яненка до розстрілу за ст. 56 ч. 1 і 64 КК УРСР. Згодом замінив розстріл 15 роками позбавлення волі... Комуністичні ідеї в Угорщині спробували критикувати. У жовтні 1956-го. Чим закінчилось повстання в Будапешті? Так ото ж. У червні 1956 року в Польщі вибухнуло познанське повстання проти комуністичної влади, яке було придушене військами. А як розцінити скоєні за наказом вищого політичного керівництва СССР саме в період «відлиги» гучні політичні вбивства українських націоналістів за кордоном, у Німеччині – Лева Ребета і Степана Бандеру?..

Як сприйняв російський інтернет і радіозагал суперечливі міркування українського філософа? Помовчимо. Повернімося до винесеної у заголовок матеріалу Радіо Свобода сентенції «Ми можемо виграти війну, але програти перемогу».

Так, програємо перемогу, якщо не усвідомимо, що московити прагнуть фізично знищити українців, що нащадки Андрея Боголюбського готові на будь-які злочини заради панування не лише в Україні, але й на планеті. Здійснити лише деокупацію загарбаної рашистами території недостатньо. Остаточна перемога над ними станеться тоді, коли зміниться політична організація РФ. І першим кроком у цьому напрямі цілком могло б стати перейменування Росії на Московію. Але як трансформувати вкрай агресивну етнічну антисистему в бодай якусь подобу цивілізаційного утворення? Зрозуміло, що без міжнародного співтовариства не обійтись. Однак чи достатньо буде мілітарно подолану аморальну структуру лише розділити на новітні улуси та облаштувати під пильним контролем Української держави і країн Заходу? Значно складніше очистити від бацил імперської мозок ордінсько-комуністичного гомо советікуса...

«Як на мене, американська армія в нинішньому стані могла б легко пере-

Генерал Джордж Паттон

могли росіян, бо хоча у них (росіян) є гарна піхота (ЗСУ довели протилежне. – О. Р.), але їм бракує артилерії, авіації, танків і навичок застосування загальновійськових сил. Тоді як ми переважаємо по усіх пунктах. Якщо доведеться воювати із росіянами, чим скоріше ми це зробимо, тим краще» (Джордж Паттон).

Добре сказано. Але не слід забувати, що Путін збирається вести війну проти України роками. Про це повідомила директорка Національної розвідки США Авріль Хейнс під час щорічного звіту в американському Конгресі.

І насамкінець. *«Незважаючи на героїчну доблесть України, Захід перебуває в серйозній небезпеці, що може програти війну, а разом з нею і мир, що має слідувати за нею. І він ризикує програти з трьох конкретних, але взаємопов'язаних причин: відсутність стратегії, страх перед перемогою і небажання публічно агітувати за перемогу України... Якщо ми не зможемо забезпечити перемогу України, в підручниках історії буде записана наша стратегічна некомпетентність, і весь світ буде змушений страждати від її наслідків»* (Стивен Бланк – Stephen Blank – доктор філософії, старший науковий співробітник Інституту досліджень зовнішньої політики (FPRI). Колишній професор досліджень національної безпеки Росії та питань національної безпеки в Інституті стратегічних досліджень Військового коледжу армії США).

Робімо висновки.

Олег К. РОМАНЧУК